

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **L. K.**, zast. společností UNTAX, s.r.o., se sídlem v Praze 10, U Továren 256/14, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** (jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové), se sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 22. listopadu 2012, čj. 6922/12-1300-608554, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Žalobce se domáhal přezkoumání shora identifikovaného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání do dodatečného platebního výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí roku 2008.

V žalobě uvedl, že žalovaný svůj výrok založil na tvrzení, že žalobce v daňovém řízení neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání faktického přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného plátce daně a faktické použití právě tohoto zdanitelného plnění pro ekonomickou činnost. Konkrétně se jednalo o výdaje za náhradní díly na opravu jeho vozidel, které používal v rámci výkonu své podnikatelské činnosti - autodopravy. Závěr žalovaného v tom smyslu, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně faktického přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného plátce daně a faktického použití tohoto plnění pro ekonomickou činnost, je závěrem vadným. Jak vyplývá z provedeného dokazování, žalobce důkazní břemeno unesl, a proto považuje žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí vydané v prvním stupni za rozhodnutí nesprávné a nezákonné.

Uvedl, že správce daně ve zprávě o daňové kontrole konstatoval určitá fakta, aniž by z nich činil právní závěry. Žalovaný tato fakta také zmiňuje. Proto žalobce považuje za nutné je komentovat a uvést na pravou míru.

Žalobce zdůraznil, že správci daně v daňové kontrole poskytl komplexní a přesvědčivé vysvětlení a popis toho, jakým způsobem byly pořízené náhradní díly použity. Na žádost samotného správce daně žalobce při ústním jednání dne 12. 1. 2011 pak poskytl komplexní vysvětlení toho, jak předmětné náhradní díly byly použity a na jakých konkrétních vozidlech byly při opravách spotřebovány. Tento fakt ostatně sám správce daně ve zprávě o daňové kontrole zmiňuje. Toto vysvětlení žalobce se v následném řízení osvědčilo jako pravdivé, když složenými svědectvími osob provádějících předmětné opravy a záznamy o provedených opravách (sešitem "dílna") bylo tvrzení žalobce ze dne 12. 1. 2011 prokázáno jako správné a pravdivé. Tím ostatně žalobce splnil požadavky správce daně uvedené ve výzvě k doložení dokladů při daňové kontrole vydané dne 29. 11. 2010 pod č.j. 55202/10/253931601042. Žalobci se tak podařilo prokázat přijetí zdanitelného plnění a jeho použití pro svoji ekonomickou činnost. Jediné, co se nepodařilo žalobci zcela prokázat, je ta okolnost, jakým způsobem dodavatel náhradní díly v jednom konkrétním případě (daňový doklad č. 200800175) žalobci dopravil. Dlužno podotknout, že žalobce v této věci důkazní břemeno nestíhá. Totiž dopravu náhradních dílů v drtivé většině případů zajišťoval sám dodavatel a žalobce se na dopravě náhradních dílů nikterak nepodílel. Proto nemá a ani nemůže mít o této dopravě bližší informace. O tom, že ho v takové věci důkazní břemeno nestíhá, žalobce utvrzuje i ustálená judikatura Ústavního soudu ČR a Nejvyššího správního soudu ČR. Například podle nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 24. 4. 1996 sp. zn. Pl.ÚS 38/95 má žalobce za povinnost prokazovat k výzvě správce daně jen ty skutečnosti, které sám tvrdí. Dále podle názoru Ústavního soudu ČR nelze po žalobci požadovat provedení důkazu o skutečnosti, na které se sám nepodílel, a to podle odůvodnění rozhodnutí Ústavního soudu ČR ze dne 15. 5. 2001 sp. zn. IV. ÚS 402/99. Dále pak podle názoru Nejvyššího správního soudu ČR zveřejněného v rozsudku ze dne 25. 3. 2005 č.j. 5 Afs 131/2004-45 nelze po žalobci požadovat prokazování skutečností týkajících se daňové povinnosti jiného subjektu. Dále

žalobce uvedl, že přepravu náhradních dílů (kromě dodávky vyúčtované daňovým dokladem č. 200800175) od společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., si zajistil ve vlastní režii. Přehled jednotlivých dodávek s uvedením data a místa předání náhradních dílů, RZ vozidla, kterým byla přeprava zajištěna, a jménem řidiče, který přepravu náhradních dílů zajistil, žalobce předložil v odvolacím řízení pod přílohou č. 1 svého odvolání a zároveň tyto informace sdělil již v průběhu daňové kontroly.

K námitce žalovaného, že záznamy o provozu vozidla neobsahují potvrzení dodavatele razítkem společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., o předání zboží, žalobce uvedl, že v případě, že byla zajišťována doprava pro žalobce jeho vlastními dopravními prostředky, pracovníci žalobce razítka od dodavatelů neshromažďovali, protože k tomu nebyl žádný racionální důvod.

K námitce správce daně, že na záznamech o provozu motorového vozidla není uvedeno razítko dodavatele, svědek P. J. při svém výslechu dne 6. 12. 2011 zřetelně uvedl, že razítka dodavatelů u přeprav se vždy uvádějí jen tehdy, jedná-li se o přepravu pro třetí osoby. V okamžiku, kdy se jedná o přepravu pro vlastní potřeby žalobce, taková razítka se nedávají. Tato praxe je pochopitelná z toho důvodu, že při vyúčtování přepravy třetím osobám je nutné mít případně důkazní prostředky o provedení přepravy v případě, že by se objednavatel zdráhal dopravu uznat a zaplatit.

Žalobce tak považoval za nepochybné, že principem věcné shody prokázal pořízení předmětných náhradních dílů od dodavatele TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o. Svědectví pana P. J., pana L. K. a pana J. B. dokazují, že vozidla žalobce opravovali a při opravách používali právě náhradní díly, které byly předmětem dodávek od společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o. O tom svědčí i další důkaz ve formě sešitu "dílna".

Není dle žalobce rozhodné, zda Z. V. skončil svůj pracovní poměr u společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., ke dni 11. 5. 2007 a pan S. ke dni 31. 1. 2008. To ostatně žalobce ani nemohl ověřit. Žalobce jednal s panem Z. V., který byl jednatelem společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., až do 1. dubna 2010, jak je patrné z veřejně dostupného výpisu z obchodního rejstříku. Žalovaný tedy jednal s důvěrou v zápis v obchodním rejstříku, stejně tak jako jednal s dalšími osobami, které k jednání jednatele Z. V. pověřil.

Žalovaný, jak žalobce uvedl, zpochybňoval věrohodnost dodacích listů k dodávkám od společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., na základě faktu, že na dodacích listech z roku 2008 je v případě vozidla s RZ 4H1 7964 tato registrační značka uvedena i přesto, že vozidlu byla tato registrační značka přidělena až dne 12. října 2009. K tomu žalobce konstatoval, že společnost TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., daňové doklady k dodávkám předmětným náhradních dílů vystavila ve dny, které jsou uvedeny na daňových dokladech. Ostatně bez daňového dokladu a vyčíslení daně z přidané hodnoty by si ani žalobce nárok na odpočet daně z přidané

hodnoty nemohl uplatit, neboť by neměl základ daně a daň vyčíslenou. Ohledně dodacích listů však společnost TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., nesplnila své závazky vůči žalobci a tyto dodací listy společně s daňovými doklady (fakturami) nepředala. Žalobce tyto listiny urgoval a společnost TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., je vyhotovila se značným časovým odstupem poté, co byla předmětnému vozidlu s RZ 4H1 7964 přiřazena nová registrační značka. Žalobce pro svůj pořádek a svou vlastní evidenci na dodací listy nechal doplnit registrační značky vozidel, pro něž byly určeny předmětné náhradní díly. Ve světle toho, že společnost TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., předložila dodací listy se značným časovým odstupem, žalobce, aniž by v tom spatřoval porušení jakéhokoli právního předpisu, nechal na dodací list napsat aktuální registrační značky vozidel tak, aby byl schopen náhradní díly a jejich užití přiřadit ke konkrétním vozidlům.

Důkazem o zaplacení za předmětné náhradní díly jsou dle žalobce právě samotné doklady o zaplacení vystavené společností TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., byť ohledně nároku na odpočet daně z přidané hodnoty z přijatých plnění není zaplacení zákonnou podmínkou, ale jen dokresluje celkovou důkazní situaci žalobce. Jejich předložením se důkazní břemeno přesunulo na žalovaného podle ust. § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Důkazní sílu těchto listin či jejich věrohodnost musí žalovaný vyvrátit a zároveň musí identifikovat konkrétní skutečnosti, které věrohodnost takových důkazů předložených žalobcem zpochybňují. O tom ostatně svědčí i bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu ČR, příkladmo pak rozsudky č.j. 2 Afs 24/2007-119, dále pak č.j. 9 Afs 30/2008-86 či č.j. 1 Afs 39/2010-124. Obdobně pak judikuje i Ústavní soud ČR ve svém nálezu ze dne 29.10.2002 sp. zn. II. ÚS 232/02.

Úvahu žalovaného spočívající v zjištění, že "v roce 2008 jsou zapsány v sešitě opravy u konkrétních čísel vozidel, která měla vozidla přidělena až v průběhu roku 2009" a následném závěru, dle něhož je předložený sešit nevěrohodný, považuje žalobce za zkratkovitou a založenou na neúplném dokazování. Žalovaný měl v případě takových pochybností doplnit dokazování, což je ostatně i jeho povinností. Pakliže žalovaný přišel v odvolacím řízení s novým právním závěrem (nevěrohodnost záznamů v sešitě "dílna"), měl ho opřít o patřičná skutková zjištění. To žalovaný neučinil, u svědků ani u žalobce nezjistil důvody a okolnosti předmětného záznamu, čímž zatížil řízení vadou, která má za následek nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Ostatně jak již bylo zjištěno v předmětné věci příslušným policejním orgánem č.j. KRP-67796-73/TČ-2012-050781, záznamy v sešitě "dílna" byly vždy vedeny výlučně pro vlastní potřebu žalobce a pro jeho vlastní evidenci oprav na konkrétních vozidlech proto, aby bylo zřetelné, jaké části, na kterých vozidlech byly v minulosti opravovány. Vedení takové evidence není uloženo žádným zákonem a žalobce ji vedl zcela dobrovolně. Při výslechu před policejním orgánem svědci J. B. a L. K. shodně uvedli, že záznamy o opravách byly prováděny za provozu na různé papíry či sešity, které si pak následně pan K. (žalobce) přepisoval do sešitu "dílna", aby měl komplexní přehled o opravách. K

tomuto přepisování údajů do sešitu "dílna" docházelo až následně, tedy s jistým časovým zpožděním. Za rok 2009 žalobce tyto údaje do sešitu "dílna" přepsal až na přelomu roku 2009/2010, tedy v době, kdy vozidlo mělo již novou registrační značku. S ohledem na to, že se jednalo o záznamy určené výlučně pro potřeby samotného žalobce, napsal v době přepisování do sešitu "dílna" novou registrační značku právě proto, aby mohl k tomuto konkrétnímu vozidlu za nových okolností (nová registrační značka) provedené opravy správně přiřadit.

Dle žalobce bylo prokázáno zaplacení dodávek předmětných náhradních dílů. Jako důkaz slouží doklady o zaplacení. Žalovanému se nepodařilo tyto důkazy vyvrátit či je jen zpochybnit a žalovaný tak neunesl důkazní břemeno, které ho stíhá podle ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu.

Dále bylo tzv. principem věcné shody bylo prokázáno, že náhradní díly předmětnými dodavateli byly žalobci dodány a použity pro ekonomickou činnost žalobce. Totiž žalobce, jak bylo v řízení prokázáno složenými svědectvími a záznamy o provedených opravách v sešitě "dílna", předmětné náhradní díly spotřeboval při opravách konkrétních vozidel. Prvostupňový správce daně a žalovaný se účelově dopouštějí nesprávného závěru, když tvrdí, že zápisy v sešitě zvaném "dílna" neprokazují, jaké náhradní díly byly na uvedené opravy použity. Správce daně i žalovaný mají za povinnost podle ust. § 8 odst. 1 daňového řádu hodnotit důkazy ve vzájemných souvislostech, a nikoli jen jednotlivě. Hodnocením důkazů ve vzájemných souvislostech lze mít za prokázané, že dodané náhradní díly dodavateli TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., byly tedy použity, a proto tedy dodány. Jak je patrné ze soupisu jednotlivých náhradních dílů dle dodacích listů, dále pak ze specifikace toho, které náhradní díly byly použity na která vozidla, ze soupisu provedených oprav v sešitě "dílna" a ze složených svědectví osob, které opravy provedly, byly tyto opravy v uvedeném rozsahu za použití předmětných náhradních dílů provedeny. Tvrzení žalovaného o tom, že to z těchto důkazů není patrné, je jen prázdnou proklamací, která nemá oporu v provedeném dokazování. V okamžiku, kdy přepravu náhradních dílů zajišťoval jejich dodavatel (daňový doklad č. 200800175), žalobce v této věci nestíhá žádné důkazní břemeno (viz argumentace uvedená shora). Tam, kde žalobce dopravu zajišťoval sám, příslušná vysvětlení o dopravě a vhodné důkazy navrhl. Přepravu náhradních dílů (kromě dodávky vyúčtované daňovým dokladem č. 200800175) od společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., zajistil žalobce. Přehled jednotlivých dodávek s uvedením data a místa předání náhradních dílů, RZ vozidla, kterým byla přeprava zajištěna, a jméno řidiče, který přepravu náhradních dílů zajistil, žalobce předložil v průběhu daňového řízení.

K námitce žalovaného, že společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., byla dnem 8. 4. 2008 zrušena registrace plátce daně z přidané hodnoty, v důsledku čehož žalobce neměl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z plnění poskytnutých společnostmi TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., po tomto datu, žalobce uvedl, že rozhodnutí o zrušení registrace plátce daně z přidané hodnoty vydané Finančním úřadem v Liberci dne 1. 2. 2008 pod č.j. 24556/08/192902/6381 bylo společností

TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., doručováno veřejnou vyhláškou vydanou Finančním úřadem v Liberci dne 11. 2. 2008 pod č.j. 32493/08/192902/6381 tak, že místně příslušný správce daně společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., písemnost uložil v podatelně Finančního úřadu v Liberci na adres tř. 1. máje 97, Liberec, kancelář č. M O2, mezipatro. Podle ustanovení § 19 odst. 2 tehdy platného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků se doručení veřejnou vyhláškou provede tak, že se vyvěsí po dobu patnácti dnů způsobem v místě obvyklým oznámení o místě uložení písemnosti s jejím přesným označením. Oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí jednak v sídle správce daně, jehož písemnost má být příjemci doručena, a jednak v místě příjemcova posledního pobytu nebo sídla. Ze spisu nevyplývá, že by veřejná vyhláška byla vyvěšena v místě příjemcova sídla. Nevyvěšením vyhlášky v místě sídla společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., bylo porušeno ustanovení § 19 odst. 2 tehdy platného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků a doručení příslušného rozhodnutí o zrušení registrace společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., není platné. To ostatně potvrzuje i sám žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, když zmiňuje, že předmětná vyhláška byla vyvěšena na Magistrátu města Liberce. Není sporu, že Magistrát města Liberce tehdy nebyl sídlem společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., naplnění zákonem požadovaných podmínek platnosti doručení místně příslušný správce daně společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., nedostál, a takové rozhodnutí není platné a právně účinné. Proto v době dodání náhradních dílů žalobci byla společnost TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., řádně registrovaným plátcem daně z přidané hodnoty a žalobci tak vznikl nárok na odpočet daně z přijatého zdanitelného plnění.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že pro vznik nároku na odpočet daně je třeba nejen deklarování zdanitelného plnění při splnění formálních právních náležitostí, ale tento nárok vzniká teprve v důsledku faktického přijetí zdanitelného plnění. Stav formální tedy není rozhodující, rozhodující je prokázání faktického stavu, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění od deklarovaného plátce daně a faktické použití právě tohoto zdanitelného plnění pro ekonomickou činnost.

K dodatečnému platebnímu výměru za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2008 žalovaný konstatoval, že výzvou ze dne 6. 4. 2011 byl žalobce vyzván správcem daně k prokázání skutkového stavu ve věci fakturovaných zdanitelných plnění od společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o. Dne 28. 4. 2011 při ústním jednání předložil žalobce soupis dodacích listů (u některých dodacích listů je číslo vozidla, na něž byly díly použity). Dále bylo předloženo písemné sdělení, že u dodavatele bylo jednáno s panem S., V. či skladníkem. Zboží bylo přebíráno osobně žalobcem v Liberci nebo sváženo vlastní dopravou. Platbu prováděl osobně při přebírání zboží proti pokladnímu dokladu. Z insolvenčního rejstříku správce daně zjistil, že s panem V. byl pracovní poměr ukončen ke dni 11. 5. 2007 a panem S. ke dni 31. 1. 2008, žalobce tedy s nimi nemohl u dodavatele jednat. Na dodacích listech jsou čísla vozidel, která jim byla přidělena až v roce 2009 (např. vozidlo RZ 4H1 7964 má tuto značku od 12. 10. 2009, v roce 2008 číslo RZ 3H9 0133, a RZ 2Z2 3366). Správce daně z této skutečnosti zcela správně vyvodil,

že dodací listy byly vystaveny až dodatečně a spolu s dokladem, jelikož i text na dokladu se odvolává na dodací list.

Žalovaný k tomu uvedl, že kromě výše uvedených tvrzení a předložení dodacích listů a dokladů, jejichž důkazní sílu správce daně zpochybnil, žalobce nepředložil žádný relevantní důkazní prostředek prokazující skutečné přijetí předmětných náhradních dílů od deklarovaného dodavatele. Výzvě tudíž nevyhověl. Žalobce následně ve svém vyjádření k výsledku kontrolního zjištění uvedl, že dodávky byly zaplacený a předložil doklady o hotovostních platbách. K důkazu toho, že předmětné náhradní díly byly použity pro ekonomickou činnost, navrhl výslech svědků pana P. J., pana J. B., pana V. F. a pana L. K., kteří se měli na montážích podílet. K prokázání přepravy od deklarovaného dodavatele do provozovny navrhl výslech svědka pana P. J. a pana L. K., kteří měli od dodavatele díly vyzvedávat. Dne 14. 10. 2011 své tvrzení změnil takto: veškeré zboží přebíral ve výdejním skladu dodavatele v Liberci, kromě zboží ze dne 23. 2. 2008, které převzal v Hradci Králové, zboží ze dne 15. 3. 2008 dodavatel dovezl do provozovny v Ještěticích a zboží ze dne 10. 11. 2008 vyzvedl L. K. v Liberci. Dále žalobce předložil záznamy o provozu vozidel, která měla přepravovat náhradní díly od dodavatele.

K provedeným svědeckým výpovědím žalovaný uvedl, že svědek P. J. nevěděl, odkud díly byly, nikdy nebyl u toho, když díly přivezla jiná firma. Po předložení sešitu „dílňa“ potvrdil, že záznamy, u kterých je uveden jeho podpis podepsal a uvedené práce provedl. Další svědek J. B. uvedl, že je zaměstnancem u žalobce od roku 2010. V roce 2008 pro něho prováděl práce „na revanš“, peníze nechtěl. Pracoval v dílně v Ještěticích. Odkud vozil náhradní díly, neví. Neví, od jakých firem byly, nikdy nebyl u toho, když díly přivezla jiná firma. Svědek rovněž potvrdil záznamy v sešitu „dílňa“. Svědek V. F. uvedl, že pro žalobce prováděl několik oprav. Žádné práce kromě převodovky na vozidle DAF nefakturoval. Nikdy nebyl přítomen tomu, když mu přivezli nějaké náhradní díly. K záznamům prací v sešitě „dílňa“ uvedl, že sešit nikdy neviděl. Na otázku, zda může potvrdit provedení těch prací, které jsou na něj zaznamenány v sešitě uvedl, že si všechno nepamatuje, vybavuje si pouze opravu „výměna díferáku“ ze dne 13. 4. 2009. Další svědek L. K. ve svědecké výpovědi uvedl, že v roce 2008 byl studentem a pro otce pracoval bez smlouvy a dostával za to kapesné. Vypomáhal na dílně s opravami. Od kterých firem byly díly nakupovány, neví. Nikdy díly nepřebíral, nevzpomíná si, zda byl u dodání nebo dovezení dílů přítomen. Potvrdil, že práce zaznamenané v sešitu „dílňa“ provedl a podepsal.

Žalovaný považoval za zřejmé, že svědecké výpovědi neprokázaly ani pořízení náhradních dílů od deklarovaného dodavatele, ani úhrady tomuto dodavateli. Svědci potvrdili uskutečňování ekonomické činnosti – oprav, ale nevěděli, odkud díly pocházejí. Žalobcovo hodnocení svědeckých výpovědí nemá dle žalovaného žádnou oporu ve spisovém materiálu. Stejně tak ze záznamu o použití

určitého náhradního dílu nelze dovodit skutečnost, že tento díl byl pořízen od deklarovaného dodavatele. Navíc správce daně zásadním způsobem zpochybnil pravdivost záznamů v sešitě „dílňa“, neboť se zde opakuje stejná vada jako na některých dodacích listech. V roce 2008 jsou zapsány v sešitě opravy u konkrétních čísel vozidel, která měla vozidla přidělena až v průběhu roku 2009.

Dále žalovaný zdůraznil, že ze záznamů o provozu vozidel vůbec nevyplyvá, že náhradní díly byly ve firmě TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., naloženy. Na záznamech jsou razítka firem, pro které byla cesta uskutečněna, razítko deklarovaného dodavatele na nich není ani v jednom případě. Skutečnost, že v den uvedený na záznamu vozidlo projíždělo stejným městem, nic nedokládá. Není pravdou, že by přepravu od dodavatele vysvětlily a prokázaly svědecké výpovědi.

K dodatečným platebním výměrům za zdaňovací období 2. až 4. čtvrtletí 2008 žalovaný uvedl, že firmě TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., byla zrušena ke dni 8. 4. 2008 registrace plátce daně z přidané hodnoty. Z výsledků dožádání místně příslušného správce daně vyplývá, že registrace byla zrušena z důvodu neplnění zákonných povinností, rozhodnutí bylo řádně doručeno veřejnou vyhláškou, která byla vyvěšena jak na Finančním úřadě v Liberci, tak v místě sídla společnosti, na Magistrátu města Liberce. Žalovaný nesouhlasil s odvolací námitkou ve věci nevyvěšení veřejné vyhlášky v místě sídla. Konstatoval k tomu, že spisový materiál obsahuje kopii veřejné vyhlášky s potvrzením o době vyvěšení na Magistrátu města Liberce včetně razítka a podpisu. Rozhodnutí bylo řádně doručeno, tudíž je i právně účinné.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že daňové břemeno je na straně daňového subjektu, resp. je na něm, aby dostatečně prokázal svá tvrzení rozhodná pro správné vyměření daně, přičemž správce daně má v rámci zásady volného hodnocení důkazů posoudit každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. (srov. ust. § 8 odst. 1 daňového rádu). Takto správce daně ostatně postupoval i v tomto případě. Žalobce se sice v řízení pokusil svá tvrzení prokázat, nicméně neměl dostatek důkazů pro to, aby se mu dopravu náhradních dílu od dodavatele k němu prokázat podařilo. Dlužno podotknout, že žalobce v této věci důkazní břemeno nestíhá. Totiž dopravu náhradních dílů v tomto případě zajišťoval sám dodavatel a žalobce se na této dopravě náhradních dílu nikterak nepodílel. Proto nemá a ani nemůže mít o této dopravě bližší informace. Dále žalovaný uvedl, že ze záznamu o použití určitého náhradního dílu nelze dovodit, že by tento díl byl pořízen od deklarovaného dodavatele. Ze záznamu o provozu vozidel také vůbec nevyplyvá, že náhradní díly byly ve firmě TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., naloženy. Sama skutečnost, že v den uvedený na záznamu vozidlo projíždělo stejným městem, není věrohodným důkazem, kterým by žalobce prokázal tvrzený fakt. Na záznamech jsou sice razítka firem, pro které byla cesta uskutečněna, avšak razítko deklarovaného dodavatele na nich není ani v jednom případě. Přepravu se dostatečně nepodařilo vysvětlit ani svědeckými výpověďmi svědků P.J.,

V. F. a J. B., které jsou zaznamenány v protokolech a rekapitulovány a hodnoceny v odůvodnění předmětného rozhodnutí o odvolání (str. 4). Svědecké výpovědi neprokázaly pořízení náhradních dílu od deklarovaného dodavatele, ani úhrady tomuto dodavateli a ani odkud náhradní díly pocházejí. Dále žalovaný uvedl, že správce daně z insolvenčního rejstříku zjistil, že s panem V. byl pracovní poměr ukončen ke dni 11. 5. 2007 a s panem S. ke dni 31. 1. 2008 a tudíž s nimi nemohl žalobce jednat. Dále konstatoval, že v této věci je rozhodné, že doklady a vysvětlení v podobě svědeckých výpovědí, které žalobce k dodávce náhradních dílu od společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., navrhl, jednoznačně neprokázaly, že byly skutečně náhradní díly pořízeny od deklarovaného dodavatele, a že byly tomuto dodavateli uhrazeny. Výše uvedení svědci ani nevěděli, odkud náhradní díly pocházejí. Rovněž nesrovnalosti dodatečně vyhotoveného sešitu „dílna“ přispěly k jednoznačnému závěru správce daně, že žalobce neprokázal nárok na daňový odpočet. Co se týče žalobcem namítaného neplatného a neúčinného doručení rozhodnutí o zrušení registrace, žalovaný uvedl, že dle ust. § 19 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., účinného v té době, není-li správcí daně znám pobyt nebo sídlo příjemce, doručí písemnost veřejnou vyhláškou, pokud není ustanoven zástupce podle § 10 odst. 2. Stejně se postupuje i v případě, že se adresát písemnosti na místě svého pobytu, sídla nebo adresy pro doručování, které ohlásil správcí daně, nezdržuje. Ust. § 19 odst. 2 uvedené právní úpravy stanoví, že doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se vyvěsí po dobu patnácti dnů způsobem v místě obvyklým oznámení o místě uložení písemnosti s jejím přesným označením. Oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí jednak v sídle správce daně, jehož písemnost má být příjemci doručena, a jednak v místě příjemcova posledního pobytu nebo sídla. Vyvěšení veřejné vyhlášky zajišťují na dožádání příslušného správce daně orgány obce, které také potvrdí dobu vyvěšení. Poslední den této lhůty se považuje za den doručení. Společnosti TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., byla zrušena ke dni 8. 4. 2008 registrace plátce DPH, přičemž z výsledku dožádání místně příslušného správce daně vyplývá, že registrace byla zrušena z důvodu neplnění zákonných povinností. Předmětné rozhodnutí bylo vyvěšeno jak na úřední desce Finančního úřadu v Liberci, tak v místě sídla společnosti, tedy na úřední desce Magistrátu města Liberce. Ze shora uvedeného zákona nevyplývá, že by měla vyhláška viset někde v sídle společnosti, to by odporovalo logickému významu předmětného ustanovení, kdy je třeba doručit veřejnou vyhlášku tak, aby se bylo možno se zněním obsahu vyhlášky seznámit. Právě při neznámosti sídla, event. při nezdržování se v takovém sídle nebo adrese pro doručování je třeba doručit tímto náhradním způsobem a nelze vyvozovat, že vyhláška má viset v sídle společnosti.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný s tímto postupem vyslovili souhlas a usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu v průběhu přezkumného řízení vyplynulo, že při daňové kontrole zahájené dne 23. 3. 2011 zjistil správce daně, že si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty od společnosti TRANSPORT BOHEMIA,

s.r.o. Žalobce byl vyzván dne 6. 4. 2011 k prokázání, že přijal zdanitelná plnění od plátce a použil je pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Při ústním jednání dne 28. 4. 2011 žalobce předložil seznam dodacích listů s uvedením soupisu dodaných náhradních dílů s označením vozidla, na něž byly použity. Dále uvedl, že jednal s panem S., panem V. nebo se skladníkem, jehož jméno neznal. Opravy prováděl v dílně v Ještěticích sám. Dne 30. 6. 2011 byl žalobce seznámen s výsledkem kontrolního zjištění. Dne 12. 9. 2011 podal vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob. V něm navrhl další důkazní prostředky, a to výslechy svědků k prokázání dodávek náhradních dílů, použití náhradních dílů při podnikání, prokázání přepravy. Dne 14. 10. 2011 navrhl žalobce výslechy svědků za účelem prokázání převzetí zboží dopraveného dodavatelem do Ještětic a pro prokázání převzetí zboží u dodavatele záznamy o provozu vozidel. Nato dne 18. 10. 2011 převzal správce daně při ústním jednání kopie veškerých předložených záznamů o provozu vozidel.

Dále krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že svědek P. J. vypověděl, že ve zdaňovacím období roku 2008 pracoval u žalobce jako řidič nákladních automobilů, opravoval nákladní automobily v dílně v Ještěticích. Nevěděl, od jakých firem pocházely náhradní díly, nebyl přítomen jejich přebírání v dílně ani je nejezdil do nějaké firmy přebírat. K placení za dodávky uvedl, že platil pravděpodobně žalobce. Nevzpomenul si, že by platil on osobně. Uvedl, že v záznamech o provozu vozidla nejsou razítka firem dodávajících žalobci, ale pouze třetím osobám. Z další svědecké výpovědi J. B. vyplynulo, že u žalobce v roce 2008 pracoval na oplátku za dřívější pomoc na stavbě domu. Peníze nechtěl. Prováděl údržby a opravy vozidel. Neuvedl konkrétně, kolik hodin odpracoval. Vypověděl, že nebyl při přebírání náhradních dílů, nebyl přítomen ani dovezení náhradních dílů dodavatelem a neznal jejich původ. K ručně vedenému sešitu „dílňa“, uvedl, že se do něj zaznamenávaly opravy prováděné na autech. Konkrétní výčet 18 záznamů oprav s uvedením dne, vozidla, v některých případech i opravované části vozidla svědek potvrdil. Svědek V. F. vypověděl, že pro žalobce opravoval převodovku na automobilu DAF, u něho doma, v Solnici. Náhradní díly vyzvedával na jméno žalobce v Pardubicích v DAFu a tuto opravu žalobci fakturoval, protože to byla velká oprava. Občas žalobci pomáhal a radil, a to v Ještěticích a v Kostelci. O ručně vedeném sešitu „dílňa“ nic nevěděl. Svědek L. K. uvedl, že v roce 2008 byl studentem a u žalobce vypomáhal bez mzdy. Nevěděl, od koho byly náhradní díly nakupovány. Nepřebíral je. Nevzpomínal si na konkrétní dodání nebo dovezení náhradních dílů. K dokladu č. 200800175 z 15. 3. 2008 nesdělil žádné informace. O záznamech, konkrétně vyjmenovaných v sešitě „dílňa“ s uvedením dne, vozidla a druhu opravy sdělil, že pokud je v sešitě uveden, tak práce určitě vykonával. Své podpisy u záznamů potvrdil.

Z vyhledávací části daňového spisu krajský soud zjistil, že si správce daně zajišťoval další informace týkající se dodavatelského subjektu TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., prostřednictvím dožádaného správce daně. Bylo zjištěno, že k datu 1. 4. 2010 byl tento subjekt vymazán z obchodního rejstříku, přičemž jeho registrace

k DPH byla zrušena k datu 8. 4. 2008. K datu 23. 7. 2008 podala společnost TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., zastoupená jednatelem Z. V. návrh na zahájení insolvenčního řízení. Z insolvenčního rejstříku pak správce daně zjistil, a žalobce tyto informace nezpochybňoval, že od dubna 2008 neměla daná společnost již žádné zaměstnance. Se Z. V. byl pracovní poměr ukončen dne 11. 5. 2007 a s panem S. dne 31. 1. 2008. Bylo rovněž zřejmé, že po zahájení insolvenčního řízení již tato společnost nemohla s majetkem disponovat, navíc z insolvenčního rejstříku správce daně zjistil, že ani žádný majetek neměla.

Podle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), má plátce nárok na odpočet daně, pokud jím přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu. V souladu s § 73 odst. 1 téhož zákona nárok na odpočet daně prokazuje plátce daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního předpisu (§ 3 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů). Za daňový doklad je považován doklad, který je vystaven plátcem za každé zdanitelné plnění mimo jiné i pro jiného plátce, mající náležitosti stanovené v § 28 odst. 2 zákona o DPH. Mezi základní náležitosti daňového dokladu, patří obchodní firma nebo jméno a příjmení, popřípadě název, dodatek ke jménu a příjmení nebo názvu, sídlo nebo místo podnikání plátce, který uskutečňuje plnění.

Při hodnocení shromážděných důkazů vycházel krajský soud ve vazbě na shora uvedenou právní úpravu rovněž ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 26. 4. 2011, čj. 8 Afs 49/2010-58. Vyplývá z ní, že v důkazním řízení je třeba především vyhodnotit, zda se skutečně o dodávky zboží, které žalobce účtoval a uplatnil z nich nárok na daňový odpočet, jednalo. Pokud tedy žalobce navrhuje jako důkazy výsledky svědků, pak z nich musí být prokazované skutečnosti patrné naprosto konkrétně. V případě, že svědci hovoří pouze v obecné rovině a nelze z jejich výpovědi najisto zjistit, kdo zboží a v jakém časovém okamžiku žalobci předával, není takový důkaz postačující k tomu, aby jím žalobce prokázal opodstatněnost uplatnění ust. § 72 odst. 1 a potažmo i ust. § 73 odst. 1 zákona o DPH. Dle daných ustanovení totiž plátce daně musí přijatá zdanitelná plnění použít pro uskutečnění své ekonomické činnosti a odpočet daně musí prokázat daňovým dokladem vystaveným plátcem daně. V projednávané věci nemá krajský soud ve shodě s názorem žalovaného pochybnosti o samotném nákupu zboží. Navržené důkazy však nesvědčí ve prospěch jeho tvrzení, že zboží převzal od subjektu uvedeného na daňových dokladech. Žalobce tudíž nedodržel podmínku danou ust. § 73 odst. 1 zákona o DPH, tedy že koupě zboží byla prokázána daňovým dokladem vystaveným plátcem daně. Je samozřejmé, že se na žalobci nelze domáhat odpovědnosti za neplnění povinností vůči státním orgánům ze strany třetích subjektů. Z daňového řízení je však zřejmé, že žalobci nebyly vytýkány tyto nedostatky. Správce daně shledal pochybení na jeho straně z toho důvodu, že neprokázal svoje tvrzení, resp. že navrhované výsledky svědků se nestaly k

prokázání tvrzených skutečností dostatečným důkazem. Navržení svědci, jak již bylo shora konstatováno, vypovídali pouze v obecné rovině o způsobu předání zboží a jeho zaplacení. Jejich výpovědi však nelze osvědčit jako důkaz o tom, že zboží předal a daňové doklady vystavil plátce daně, který byl na těchto dokumentech prezentován. A právě v tom spatřuje krajský soud oslabení důkazní pozice žalobce.

K celé záležitosti musí krajský soud konstatovat, že postup žalobce při jeho podnikatelské činnosti především odporuje běžným obchodním vztahům. Jestliže žalobce měl zboží, které dále používal, musel jej evidentně i nakoupit. Jeho povinností související i s určitou dávkou obchodní obezřetnosti pak bylo, aby si ověřil, od koho zboží nakupuje a toto ověření i podložil potřebnými důkazy. Jedině tak pak v budoucnu mohl dostat svým povinnostem ukládaným mu daňovým řádem a potažmo zákonem o DPH. Podle § 92 odst. 2 daňového řádu, daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování, nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Výklad daných procesně právních ustanovení provedl krajský soud v kontextu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 9 Afs 71/2011). Dle tohoto rozsudku je „dokazování a rozložení důkazního břemene v daňovém řízení postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má některé výjimky – ve věci žalobce je podstatné zejména ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní, podle něhož správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem (§ 92 odst. 5 písm. c/ daňového řádu). Uvedená zákonná ustanovení v jejich ústavně konformním výkladu vytvářejí vyvážený komplex povinností tvrzení a povinností důkazních mezi daňovým subjektem a správcem daně. K otázce dokazování v daňovém řízení se Nejvyšší správní soud obsáhle vyslovil v rozsudku ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 29/2008 - 88, ve kterém mimo jiné uvedl, že daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v případě stěžovatele pak také z předpisů účetních. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. (...) Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, anebo aby naopak korigoval svá původní

tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal.Pokud daňový subjekt neprokáže, od koho zboží či služby nabyl a jakou částku na jejich pořízení vynaložil, nelze jím deklarované výdaje uznat za daňově uznatelné“.

Hodnocením skutkových okolností projednávané věci v kontextu se shora uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná. Je totiž zřejmé, že žalobce v průběhu daňového řízení neunesl důkazní břemeno, které by podpořilo jeho tvrzení, že náhradní díly nakoupil od plátce daně z přidané hodnoty, neboť neprokázal, od koho vůbec zboží nakoupil. Lze pouze konstatovat, že správce daně v daňovém řízení postupoval v souladu s procesními pravidly, když dbal, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji. Ve smyslu shora uvedeného je pak nepochybné, že důkazní břemeno vázlo na žalobci a ten jej neunesl. Nárok na odpočet daně ve smyslu ust. § 72 zákona o DPH mu tak nemohl být přiznán. Je rovněž zřejmé, že správce daně i žalovaný dostáli všem procesním požadavkům za účelem stanovení daňové povinnosti žalobce v souladu s hmotně právními i procesně právními předpisy.

Z jednotlivých žalobních námitek lze dovodit, že za klíčové žalobce považuje listinné důkazy ve formě dokladů o zaplacení, faktur a dodacích listů. Jak vyplynulo z důkazního řízení, dodavatel zboží – společnost TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., přitom za rok 2008 nepodala daňové přiznání k dani z příjmů. V polovině roku 2008 pak podala návrh na zahájení insolvenčního řízení. Nikdo ze žalobcem navržených svědků přitom nepotvrdil, že by úhrada za dodané náhradní díly byla jakémukoliv zástupci od dodavatele uhrazena. Žalobce se v průběhu daňového řízení snažil předložením sešitu „dílňa“ prokázat, že náhradní díly byly od jmenované společnosti dodány a použity k další činnosti. Ani tomuto názoru nemohl krajský soud přisvědčit. Je sice pravdou, že jednotlivé svědecké výpovědi sporadicky svědčily ve prospěch tvrzení, že jednotlivé opravy byly v průběhu zdaňovacího období jednotlivými svědky prováděny. I kdyby soud připustil, že se tak stalo, nelze považovat dané skutečnosti za důkaz toho, že použité náhradní díly dodala právě společnost TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o.

Postup žalovaného i správce daně tak krajský soud hodnotí jako zákonný. Prokazování přijetí zdanitelného plnění je sice prvotně záležitostí dokladovou a v této části důkazního řízení žalobce obstál. Nicméně pokud dalšími důkazy příjem zboží od konkrétního dodavatele neprokázal, pak lze mít zato, že soulad skutečného stavu se stavem formálně právním v jeho případě nenastal. Jak již bylo shora konstatováno, po formální stránce perfektní doklady samy o sobě neprokazují uskutečnění v nich uvedené transakce, je-li relevantním způsobem zpochybněna pravdivost v nich uvedených údajů. Správce daně v daném důkazním řízení unesl svoje důkazní břemeno, když na základě navržených důkazů i důkazů, které si v daňovém řízení sám opatřil, vyvrátil věrohodnost, průkaznost a správnost tvrzení žalobce a správnost jím předložených důkazních prostředků.

Krajský soud je názoru, že správce daně zjistil skutkový stav dostatečným a zákonným způsobem, vyvodil z něho logické závěry, které opřel o platné právní předpisy upravující danou problematiku.

Ve světle vyslovených právních závěrů pak krajský soud považuje další žalobní námitky za nedůvodné, neboť rozhodnutí o nich by nebylo způsobilé změnit výrok tohoto rozsudku. Jednalo se především o námitku týkající se ověřování totožnosti osob dodávajících náhradní díly, dále námitku ohledně zajišťování dopravy těchto dílů žalobci včetně zajišťování razítek od dodavatele, či nesrovnalostí při pořizování záznamů o jednotlivých jízdách či vozidlech. Tyto námitky žalobcem v podané žalobě podrobně rozebírané nemohou nikterak konečný závěr soudu o absenci dalších důkazních prostředků vyvrátit. Za takto nastolené důkazní situace nelze přisvědčit závěru nepochybně vyslovenému v podané žalobě, dle něhož se žalobci principem věcné shody podařilo prokázat pořízení náhradních dílů právě od shora vzpomínaného dodavatele. Jak již bylo shora uvedeno, důkazem o zaplacení nemohou být pouze samotné, i když formálně bezvadné, písemné doklady. Pokud žalobce vyslovuje nepochybný závěr, že svědecké výpovědi svědčí ve prospěch jeho tvrzení, že při opravách vozidel používali svědci náhradní díly dodávané společností TRANSPORT BOHEMIA, s.r.o., nelze než zdůraznit, že takové závěry ve svědeckých výpovědích nelze dohledat. Stejně tak nelze označit za důvodnou námitku žalobce, že postup žalovaného byl nezákonný, když až v odvolacím řízení zpochybnil věrohodnost obsahu sešitu „dílňa“. Daný důkaz totiž v probíhajícím daňovém řízení nelze považovat za rozhodující k prokázání tvrzených skutečností. Rovněž názor žalobkyně, dle něhož zrušení registrace k dani z přidané hodnoty dodavatelské společnosti nebylo řádně doručeno, není důvodná. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně prezentoval svůj názor o platném doručení daného rozhodnutí a krajský soud na něj v plném rozsahu odkazuje. K tomu ještě dodává, že si žalobce v době údajných obchodů mohl ověřit, zda daná společnost je či není registrována k dani z přidané hodnoty pouze ve veřejně přístupném registru plátců. Ten spravuje správce daně, který registraci zrušil k danému datu, a dále tedy zmíněná společnost nemohla být v registru vedena.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Z obsahu správního spisu nevyplývalo, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady řízení vznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. února 2014

Mgr. Marie Kocourková
předsedkyně senátu